

Sygn. akt VIII GC 180/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Górską
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy ze skargi Spółdzielni Pracy (...) w S.

w likwidacji

z udziałem Gminy M. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie VIII GC 237/10

postanawia:

I odrzucić skargę;

II zasądzić od skarżącej Spółdzielni Pracy (...)

w S. w likwidacji na rzecz przeciwnika skargi Gminy M.

S. kwotę 3600 (trzech tysięcy sześćset) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 180/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie nakazał pozwanej Spółdzielni Pracy (...) w S. w likwidacji usunięcie naniesień na nieruchomości gruntowej, położonej w S. przy ul. (...), działka (...), obręb 9 nad O., określonych w podpunktach od a) do h) w terminie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku, w przypadku zaś niewykonania zobowiązania przez pozwaną w terminie 30 dni od uprawomocnienia się wyroku, upoważnił powódkę Gminę M. S. do usunięcia na koszt pozwanej ww. naniesień (pkt I). Nadto na rzecz powódki od pozwanej zasądzone 9.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) i nadano wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności (pkt III).

Pismem złożonym w dniu 11 kwietnia 2014 r. Spółdzielnia Pracy (...) w S. w likwidacji wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2010 r., domagając się zmiany powyższego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Jako podstawę wznowienia skarżąca podała przepis

art. 401 pkt 2 oraz art. 403 § 2 k.p.c. wskazując, iż podstawy te zaistniały wobec świadomego pozbawienia przez powódkę możliwości działania przez stronę pozwaną (świadome podanie adresu strony pozwanej, z którego powódka wyeksmitowała pozwaną) oraz wobec wykrycia okoliczności i środków dowodowych, z których strona pozwana nie mogła skorzystać w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem, a z których wynika że powodowa gmina zatrzymała nakłady i czerpie z nich korzyści, zatem celowo wniosła pozew w przedmiotowej sprawie w taki sposób, by pozwany nie dowiedział się o zawisłym sporze i aby powódka mogła czerpać korzyści z zatrzymanych nakładów tak długo, jak miała na to ochotę bez ryzyka, że nastąpi ich usunięcie w wykonaniu wydanego w sprawie wyroku.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że powództwo gminy M. S. o nakazanie wydania pozwanej lokalu użytkowego przy ul. (...) w S. zostało uwzględnione, w związku z czym lokal został przekazany powódce. Pozwana nie posiadała środków na wynajęcie innej siedziby, nie ustanowiła zatem swej siedziby w innym miejscu, a korespondencja z Krajowego Rejestru Sądowego kierowana była na adres likwidatora. Powódka mogła zatem zapoznać się z aktami rejestrowymi i podać sądowi adres do korespondencji stosowany skutecznie przez sąd rejestrowy. W ocenie skarżącej przepis nakazujący doręczać korespondencję sądową na adres podany w rejestrze ma na celu zapewnienie możliwości realizacji praw procesowych wobec podmiotów, które ukrywają się przed wymiarem sprawiedliwości, nie może być zaś wykorzystywany przez podmiot, który nie informuje o adresie do korespondencji. Likwidator nie wskazał swego adresu prywatnego jako nowej siedziby pozwanej ze względów prawnych – konieczności wykazania tytułu prawnego do lokalu przez spółdzielnię, uiszczanie należności za wynajem. Skarżąca zauważyła również, że jej powództwo o zapłatę za nakłady pozostawione na nieruchomości zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 października 2008 r., jednak w uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał że Spółdzielnia nie wykazała, o jaką wartość wzbogaciła się gmina i przyznał, że gmina M. S. skutecznie zatrzymała nakłady. Likwidator, nie mając wiedzy o zapadłym wyroku wystąpił o udostępnienie informacji co do sposobu zagospodarowania nieruchomości przy ul. (...) i dowiedział się, że powódka czerpie korzyści z nakładów – zawarła umowy najmu, stanowiących część składową nakładów. Powódka poinformowała skarżącą w pismach z dnia 3 października 2013 r. i 13 stycznia 2014 r. o wyroku wydanym w sprawie, jednak informacja była nieprecyzyjna, a dopiero po otrzymaniu pisma z dnia 20 listopada 2013 r. powódka podała precyzyjną informację pozwalającą zidentyfikować wyrok Sądu Apelacyjnego.

W odpowiedzi na skargę przeciwniczka skargi Gmina M. S. wniosła w pierwszej kolejności o odrzucenie skargi, zaś w przypadku merytorycznego rozpoznania – op jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że skarga podlega odrzuceniu jako wniesiona po upływie 3 miesięcy od dnia, w którym skarżąca dowiedziała się o wyroku. Wiedzę o wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 grudnia 2010 r. skarżąca uzyskała z pisma z dnia 3 października 2013 r. Nie ma zatem podstaw do liczenia biegu terminu na wniesienie skargi od 13 stycznia 2014 r. w piśmie z tej daty wskazano jedynie dodatkowo sygnaturę akt sprawy. Nie sposób przyjąć, że likwidator skarżącej uznał, iż w piśmie z dnia 3 października 2013 r. nastąpiła pomyłka, skoro skarżąca brała udział w innych postępowaniach prowadzonych pomiędzy stronami, a nadto w piśmie wskazano datę wydania, strony i sentencję orzeczenia. Ustosunkowując się do podstaw skargi przeciwniczka wskazała, że nie zaistniały one w niniejszej sprawie. Wskazanie w pozwie o nakazanie usunięcia naniesień adresu z rejestru sądowego było zgodne z art. 133 § 2a k.p.c. i powódka powołała się na aktualny odpis z Rejestru Przedsiębiorców. Powódka wskazała w pozwie, że nieruchomość przy ul. (...) została częściowo wydana, a zatem powódka niczego nie ukrywała. Doręczenie pisma na adres podany w rejestrze było zatem skuteczne i przeciwniczka nie miała obowiązku zapoznawania się z aktami rejestrowymi – to skarżąca powinna należycie zabezpieczyć swoje interesy poprzez dokonanie zmiany adresu w rejestrze sądowym. Nadto, w ocenie przeciwniczki skargi, obowiązek oznaczenia siedziby strony realizuje się wobec przedsiębiorców poprzez wskazanie adresu podanego w rejestrze. Skarżąca sama pozbawiła się zatem możliwości działania w postępowaniu sądowym i bez znaczenia są powody nieujawnienia w rejestrze sądowym aktualnego adresu siedziby. Negatywne skutki zaniechania skarżącej – profesjonalisty, reprezentowanego przez pełnomocnika, nie mogą być przerzucane na przeciwniczkę skargi. Skarżąca nadal wprowadza w błąd uczestników obrotu prawnego posługując się tym samym adresem mimo, że ogłoszono likwidację.

Odnosząc się do drugiej ze wskazywanych podstaw wznowienia, opartej na art. 403 § 2 k.p.c., przeciwniczka wskazała, że skarżąca powołuje się na okoliczności, które miały miejsce po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie

o sygn. akt VIII GC 237/10. Wyzdierżawienie nieruchomości miało bowiem miejsce w dniu 1 czerwca 2012 r. Nadto w ocenie przeciwniczki skarżąca błędnie wskazuje, że Gmina zatrzymała nakłady poczynione na nieruchomość. O fakcie tym nie może świadczyć wydzierżawienie nieruchomości innemu podmiotowi, bowiem pobieranie pożytków nie jest równoznaczne z zatrzymaniem nakładów. Gmina wzywała skarżącą do usunięcia nakładów, domagała się przywrócenia stanu poprzedniego. Przeciwniczka zaprzeczyła, aby Sąd Apelacyjny stwierdził że przeciwniczka zatrzymała nakłady poczynione na nieruchomości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu z uwagi na fakt, że nie została oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie ugruntowany został pogląd, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (postanowienie z dnia 28 października 1999r., sygn. II UKN 174/99, opubl. w OSNP 2001, Nr 4, poz. 133; postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2005 r., sygn. IV CZ 50/05, Lex nr 533865; postanowienie SN z dnia 5 października 2005 r., II CZ 85/05, niepubl.). W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażane jest stanowisko, wedle którego badanie oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa rzeczywiście istnieje (postanowienie z dnia 18 stycznia 2013r., sygn. IV CZ 151/12, Lex nr 1293826; postanowienie z dnia 10 października 2012r., sygn. I CZ 104/12, Lex nr 1232738; postanowienie z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. III CZ 92/12, Lex nr 1299185; postanowienie z dnia 18 kwietnia 2011r., sygn. III UZ 6/11, Lex nr 966822, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2005r., sygn. II CZ 41/05, niepubl.; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2006r., sygn. I PZ 33/05, opubl. w OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2006r., sygn. I CZ 103/06, niepubl.; postanowienie SN z dnia 30 maja 2007r., sygn. I CZ 40/07, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 maja 2007r., sygn. III CSK 56/07, Lex nr 334985; postanowienie SN z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. III CZ 5/15, Lex nr 1651016).

Sąd doszedł do przekonania, że wywiedziona skarga nie została oparta na ustawowych podstawach wznowienia. Jako jej podstawę Spółdzielnia Pracy (...) wskazała przepisy art. 401 pkt 2 i art. 403 § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 407 § 1 k.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Uzasadniając fakt zachowania terminu do wniesienia skargi skarżąca powoływała się na pismo z dnia 13 stycznia 2014 r., z którego uzyskała informację o wyroku zaocznym zapadłym w sprawie o sygn. akt VIII GC 237/10. Sąd uznał, że dopiero po otrzymaniu pisma z dnia 13 stycznia 2014 r. skarżąca była w stanie precyzyjnie ustalić w jakiej sprawie zapadł wyrok, na mocy którego została zobowiązana do usunięcia naniesień. W tym piśmie wskazano bowiem sygnaturę akt sprawy, co umożliwiło uzyskanie wiedzy w jakim wydziale sądu rozpoznawana była sprawa i w konsekwencji zapoznanie się z wydanym rozstrzygnięciem. Mając zatem na względzie okoliczność, że niniejsza skarga została złożona w dniu 11 kwietnia 2014 r. należało uznać, iż nastąpiło to przed upływem 3-miesięcznego terminu liczonego od dnia 13 stycznia 2014 r.

Zgodnie z art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli skutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Analizując przesłanki wznowienia postępowania w kontekście niniejszego stanu faktycznego podkreślić należy, że powołane powyżej uregulowanie pozwala na wznowienie postępowania w przypadku pozbawienia strony możliwości

działania tylko wówczas, gdy było pozbawienie możliwości działania było spowodowane naruszeniem przepisów postępowania.

Z samego przebiegu postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygn. akt VIII GC 237/10 wynika w sposób oczywisty, że rzeczywiście strona skarżąca nie uczestniczyła w nim. Pisma procesowe kierowane do skarżącej uznawane były za prawidłowo doręczone po dwukrotnym awizowaniu, skarżąca nie złożyła odpowiedzi na pozew pomimo zobowiązania i nie przedstawiła swojego stanowiska w sprawie. Powyższe skutkowało wydaniem wyroku zaocznego na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 grudnia 2010 r. Pozwana niewątpliwie pozbawiona zatem była możliwości działania. Niemniej, w ocenie Sądu nie zaistniały podstawy do uznania, że do pozbawienia skarżącej możliwości działania doszło na skutek naruszenia przepisów postępowania.

Po pierwsze bowiem zauważyć trzeba, że sama strona skarżąca nie wskazała w skardze, jakie przepisy prawa zostały naruszone i w konsekwencji doprowadziły do pozbawienia możliwości działania. W skardze powołano się jedynie na samą świadomość Gminy M. S., że adres skarżącej wskazany w rejestrze jest nieaktualny i zaniechanie wskazania adresu, na który możliwe byłoby skuteczne doręczenie korespondencji skarżącej spółdzielni. Z dokumentów przedłożonych w postępowaniu skargowym rzeczywiście wynika, że przeciwniczka skargi wiedziała że adres wskazywany w sprawie o sygn. akt VIII GC 237/10 jest nieaktualny. Świadomość ta, jak słusznie wskazuje skarżąca, wynikała z faktu, że gmina M. S. wystąpiła z powództwem o nakazanie opróżnienia przez skarżącą lokalu przy ul. (...) w S. i jej powództwo zostało uwzględnione wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 2005 r., a przy tym bezspornym jest, że skarżąca lokal opróżniła.

Powyższe okoliczności nie stały jednak na przeszkodzie temu, aby ten nieaktualny adres został wskazany przez Gminę M. S. w pozwie o usunięcie naniesień na nieruchomości. Sam fakt nakazania stronie skarżącej opróżnienia nieruchomości przy ul. (...) nie uniemożliwiał wskazania tego adresu jako adresu siedziby spółdzielni w sytuacji, gdy nadal był on adresem wpisanym w rejestrze przedsiębiorców. W tym zakresie Sąd podzielił w całości stanowisko przeciwniczki skargi, przedstawione na kanwie brzmienia art. 133 § 2a k.p.c. Przepis ten wskazuje, że pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego na podstawie odrębnych przepisów, doręcza się na adres podany w rejestrze, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni wpisany adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, adres wykreślony jest uważany za adres podany w rejestrze.

Podany przepis obowiązywał w cytowanym kształcie w dacie wystąpienia z powództwem o usunięcie naniesień. Możliwość wskazania adresu do doręczeń innego niż ten, wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczy jedynie strony zainteresowanej, której dotyczy dany adres. Nie jest dopuszczalne, aby zasady dokonywania doręczeń wynikające z przepisu prawa były modyfikowane wola przeciwnika procesowego. W stosunku zatem do kontrahentów, przeciwników w postępowaniach cywilnych, obowiązującym adresem, który winien być wskazany w pismach procesowych, jest zawsze adres wskazany w rejestrze, nawet jeżeli strona ma świadomość tego, że jest on nieaktualny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., sygn. II CKN 999/98, Lex nr 1214516). Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdzie wskazuje się, że obowiązek wskazania w pierwszym piśmie procesowym, w danej sprawie, miejsca zamieszkania lub siedziby strony, w odniesieniu do przedsiębiorców wpisanych do rejestru sądowego na podstawie odrębnych przepisów, oznacza powinność wskazania adresu podanego w rejestrze (tak też postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. V CZ 18/06, Lex nr 198539; postanowienie SN z dnia 14 lutego 2000 r., sygn. II CKN 1152/99, opubl. w OSNC 2000/7-8/149).

Biorąc pod uwagę poczynione powyżej ustalenia przyjąć należało, że przeciwniczka skargi nie była ani uprawniona, ani tym bardziej zobowiązana do wskazywania adresu do doręczeń dla skarżącej odmiennego od tego, który wynikał z wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przeciwnie, to skarżąca, dążąc do należytego zabezpieczenia swoich interesów, w tym w celu zapewnienia swojego udziału w ewentualnych postępowaniach sądowych, winna zadbać o to, aby dane ujawnione w rejestrze przedsiębiorców umożliwiały dokonywanie skutecznych doręczeń. Abstrahując już nawet od wymogów należytej staranności wskazać należy, że ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t. jedn. Dz.U.2013.1203 ze zm.) nakłada na przedsiębiorcę obowiązek aktualizacji danych, zawartych w

rejestrze w terminie 7 dni od powstania zdarzeń, uzasadniających wpis (art. 22). Słuszne zatem było przyjęcie, że pozbawienie możliwości działania spowodowane było zaniechaniem strony skarżącej, które przejawiało się w tym, że zaniechano wpisania w rejestrze jakiegokolwiek innego adresu, pod którym doręczenia mogłyby być wykonywane. W tym zakresie bez znaczenia pozostają przyczyny takiego zaniechania.

Z tych względów Sąd uznał, że jeżeli podstawa określona w art. 401 pkt 2 k.p.c., faktycznie nie wystąpiła omawianej sprawie, a zatem zaistniały podstawy do odrzucenia skargi jako nieopartej na ustawowej podstawie wznowienia.

Jeżeli chodzi zaś o drugą podstawę powołaną w skardze, odwołującą się do przepisu art. 403 § 2 k.p.c. Sąd również uznał, że nie wystąpiły przesłanki, o których mowa w tym przepisie, a mianowicie że faktycznie nie doszło do wykrycia takich okoliczności bądź środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogłaby skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W omawianym zakresie skarżąca powołała się na informacje dotyczące zawartych umów najmu. Na tę okoliczność przedstawiła kilka pism Urzędu Miasta S., pochodzących z okresu od 27 sierpnia 2013 r. do 13 stycznia 2014 r. i załączyła je do skargi.

Już zestawienie samych dat dokumentów, które zostały dołączone do skargi o wznowienie postępowania świadczy o tym, że ewentualne nowe okoliczności przedstawione w dokumentach, a mianowicie pobieranie pożytków z nakładów pozostawionych na nieruchomości przez skarżącą, zawieranie umów dzierżawy nastąpiło już po wydaniu wyroku zaocznego. Wyrok zaoczny w sprawie o sygn. akt VIII GC 237/10 został wydany w dniu 21 grudnia 2010 r., uprawomocnił się z dniem 18 stycznia 2011 r. tymczasem w pismach z dnia 27 sierpnia 2013 r. czy 2 października 2013 r. wskazywano na zawarcie trzyletniej umowy dzierżawy z Centrum Handlowo – Usługowym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 1 czerwca 2012 r. Zarówno zatem sama umowa, na którą powoływała się skarżąca, jak również korespondencja, w której wskazywano na jej zawarcie pochodzi z okresu następującego już po wydaniu wyroku, a nawet po jego uprawomocnieniu się. Tym samym wywodzone z przedstawionych dokumentów okoliczności faktyczne nie mogłyby zostać ujawnione w postępowaniu, wznowienia którego skarżąca domaga się. Wówczas bowiem one nie jeszcze nie występowały. Nie można ich zatem zakwalifikować jako wykrytych okoliczności faktycznych czy środków dowodowych, skorzystanie z których było niemożliwe z niezależnych od skarżącej przyczyn.

Co się zaś tyczy kwestii wykrycia nowych środków dowodowych, jeżeliby za taki uznać wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 października 2008 r., to także nie można mówić, że strona nie mogła powołać go w poprzednim postępowaniu. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniechania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., sygn. II CKN 807/98, Lex nr 78214; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004 r., sygn. V CZ 158/03, opubl.w M. Prawn. 2006/3/147; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 r., sygn. II CZ 3/11, Lex nr 1318372; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. I CZ 1/15, Lex nr 1653738). W analizowanym zaś wypadku, jak wcześniej wskazano, samo niepowołanie ewentualnych środków było wynikiem nieuczestniczenia w postępowaniu, o wznowienie którego skarżąca wnosi. Brak udziału w sprawie, a w konsekwencji brak możliwości przedstawienia swojego stanowiska i zgłoszenia wniosków dowodowych był z kolei wynikiem niedoprowadzenia przez skarżącą do odpowiedniego wpisu adresu w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Niezależnie zaś od tego, że okoliczności dotyczące pobierania pożytków wystąpiły już po prawomocnym zakończeniu postępowania, którego dotyczy skarga, nawet w przypadku podzielenia stanowiska strony pozwanej, że były to okoliczności nowe, strona powzięła o nich wiedzę najpóźniej w dniu 30 października 2013 r. Z tej daty pochodzi bowiem pismo Gminy M. S., w którym jednoznacznie wskazano na zawarcie umowy dzierżawy ze spółką Centrum Handlowo – Usługowe (...), rozpoczęcie przez nią działalności z dniem 1 października 2013 r. oraz płacenie czynszu przez dzierżawcę. W takim zaś przypadku należałoby liczyć trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania od momentu powzięcia informacji o piśmie z 30 października 2013 r., od jego otrzymania. Przyjęcie

natomiast takiego założenia skutkować musiałyby uznaniem, że termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. upłynął z całą pewnością wcześniej niż 11 kwietnia 2014 r. kiedy skarga została wniesiona do tutejszego Sądu. Z tych przyczyn, w odniesieniu do drugiej z wykazywanych podstaw, skarga podlega odrzuceniu jako złożona po upływie przepisane go terminu.

Mając na uwadze wszystkie powołane okoliczności skargę o wznowienie postępowania odrzucono.

W punkcie II postanowienia, na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 406 k.p.c. Sąd orzekł o kosztach postępowania. Wobec tego, że skarga nie została uwzględniona, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu kosztami postępowania poniesionymi przez przeciwniczkę skargi, obciążona została w całości skarżąca. Przyznana na rzecz przeciwniczki skargi kwota 3.600 zł stanowi równowartość wynagrodzenia pełnomocnika, ustalona na podstawie §6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz. 490).

\

Sygn. akt VIII GC 180/14

S., (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)